

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Ἡ γυναίκα ἑνὸς πολεμιστοῦ εἶνε καθισμένη κοντὰ στὸ παράθυρό της. Μὲ καρδιά βαρειά κεντᾷ ἕνα λευκὸ τριαντάφυλλο σ' ἕνα μεταξωτὸ μαξιλάρι. Ἐτρώπησε τὸ δαχτυλὸ της! Τὸ αἷμα τρέχει πάνω στὸ ἄσπρο τριαντάφυλλο, τὸ ὁποῖο γίνεται σιγὰ-σιγὰ δλοκόκκινο!.. Βλέπει τὸ αἷμα κι' ἡ σκέψη της πετάει καὶ ἀνταμώνει τὸν ἀγαπημένο της ποῦ ἦταν στὸν πόλεμο, καὶ ποῦ τὸ αἷμα του ἀλιοκοβάει ἴσως τὸ χιόνι.

Ἐξαφνα ἀκούει τὸν κалπασμὸ ἑνὸς ἀλόγου... Ὁ ἀγαπημένος της γυρίζει ἐπὶ τέλους; Μὰ ὄχι... ὄχι... Εἶνε ὁ πατέρας μιᾶς γειτόνισσας ποῦ γυρίζει ἀπὸ μακρυνὸ ταξίδι.

Καὶ ἡ γυναίκα τοῦ πολεμιστοῦ σκύβει ξανά περισσότερο πάνω στὸ μαξιλάρι, καὶ κεντᾷ μὲ ἀσημένια κλωστή τὰ δάκρυά της ποῦ στάζουν γύρω ἀπὸ τὸ κόκκινο τριαντάφυλλο, ἀπαράλλαχτα μὲ διαμάντια δροσιάς...

ΠΟΛΕΜΟΣ

Πάντα τὴν ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου οἱ ἐχθροὶ μας κατεβαίνουν ἀπ' τὰ βουνὰ τους γιὰ νὰ κατακλύσουν τὴν χώρα μας...

Ἡ πρόσκλησις στὰ ὄπλα ἀντήχησε! Οἱ πολεμιστὰδες μας θὰ περάσουν σὲ λίγο τὰ Μεγὰλα Τείχη καὶ δὲν θὰ σταματήσουν παρὰ στὴν ἐρημὸν τοῦ Κομπί.

Ἐκεῖ κάτω δὲν θὰ ἰδοῦν παρὰ μόνον τὴν ἀδιάφορη σελήνη. Ἐκεῖ κάτω πῶς θ' ἀνατριχιάσουν τὴν ὥρα ποῦ ἡ δροσιά πῆζει στὰ σπαθιά καὶ στὶς ἀρματωσιές! Νεες γυναῖκες μὴν κλαῖτε! Γιατὶ ἀν ἀρχίσετε τὰ κλάμματα, θὰ πρέπει νὰ κλάψετε πάρα πολὺ καὶ πάρα πολὺ, γιατί πολλὰ παλληκάρια ἔπεσαν, γιατί πολλοὶ σκοτώθηκαν ἀπ' τοὺς ἀγαπημένους μας...

Σφίχτε τὶς καρδιές σας... Ὑπομονή... Τὰ παιδιά μας θὰ ἐκδι- κηθῶν τοὺς πατεράδες των...

ΧΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΟ ΡΟΔΟ

Στὰ βουνά, τὰ ξεραμένα φύλλα ἀρχίζουν νὰ στριφογυρνᾶνε. Ἐλα μαζί μου ὡς τὴν κορφή τοῦ πύργου αὐτοῦ... Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θάλασσας, θὰ κοιτάξουμε τὰ γκριζὰ σύννεφα ποῦ τὰ ξεσκίζει ὁ ἄνεμος, καὶ τὸ χυνόπωρο θὰ μᾶς μελαγχολήσει.

Σὰν μερμηγκία ἀναρίθμητα τὰ στίφη τῶν Ταρτάρων σιμώνουν στὰ σύνορα τοῦ Κομπί.

Νὰ ποῦ ἐπιστρέφει ὁ πρέσβυς τοῦ Χάν... Περνᾷ τὴν πύλη Ἰοῦ-μέν.

Θὰ ξαναἰδοῦμε τάχα ὄλους αὐτοὺς ποῦ θὰ πάρη ὁ πόλεμος; Ὡ σὺ, ὦραϊε πολεμιστή, γιατί νὰ μοῦ ρίξεις τὸ ὠραῖο αὐτὸ χινοπωριάτικο ρόδο;

Μ' ἀγαποῦσες;

Καὶ μοῦ τῶθειξες τώρα ποῦ φεύγεις;

Ὡ ὦραϊε πολεμιστή, ἀν γυρίσης θὰ κοιμηθῆς στὴν ἀγκαλιά μου, ὄσες νύχτες θαλήσεις...

ὄθ' ὄλος ὁ κόσμος. Τοῦτο εἶνε ἡ μεγαλειτέρα ἀτίμωση γιὰ μιὰ Ὀθωμανίδα... Ἐπειτα τὴν ὠδηγήσανε ἐξω ἀπὸ τὴν πόλι, σὲ μιὰ μικρὴ πεδιάδα, καὶ πίσω της ἀκολουθοῦσε ὁ Μουσουλμανικὸς ὄχλος μὲ βροσιές καὶ μὲ κατάρεις... Πρὶν φτάσει στὸν ἀπαίσιον τόπον, τὴν ἐγύμνωσαν ὡς τὴ μέση· οἱ μεγάλοι μαῦροι πλόκαμοι τῶν μαλλιών της χυθῆκανε γύρω στὸ λαιμὸ καὶ στοὺς μαργαριταρένιους ὤμους της. Τὰ μεγάλα της μάτια ποῦ κοιτάζανε τοὺς δαίμονες της εἶχαν ἀπειρη θλίψη. Μὲ φωνὴν τρευάμενη ζητοῦσε ἔλεος: «— Ἀμάν! Ἄμάν!...» Ἐὰν μποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ δεῖ ἡ θεὰ της τὴ στιγμή ἐκείνη θ' ἀφώπλιζε καὶ Τούρκους στὴν ἐκδίκειά τους, εὖ μαλάκανε τὶς καρδιές τους. Ἀλλ' ὄχι! Ἀναγκάστηκε ἡ δυστυχισμένη νὰ καταβῆ σ' ἕνα λάκκο ἐπίπεδες σκαμμένο γιὰ νὰ γείνη ὁ τάφος της.

Ἐκαὶ ἀμέσως οἱ βάρβαροι Ὀθωμανοὶ ἄρχισαν νὰ τὴν πετροβολοῦν καὶ συγχρόνως νὰ φωνάζουν ἀισχυρότατες βροσιές καὶ κατάρεις... Ἐτοὶ ἐβασανίσθηκε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, γιατί τὰ λιθάρια πέφτανε βροχὴ ἐπάνω της καὶ τὴ χτυποῦσαν πρὸ πάντων στοὺς ὤμους καὶ τὸ στήθος...

Ἐπὶ τέλους, ἕνας Ἀλβανὸς στρατιώτης, ἴσως πεῖδι φιλό- θρωπος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἔπρηξε ἕνα μεγάλο κοτρώνι, τῆς τέρ- ριξε στὸ κεφάλι καὶ ἔδα σὲ τέλος στὰ βδοανά της. Σὲ λίγο ἡ Γκιουλοσὺμ σκεπάστηκε μ' ἕνα σωρὸ πέτρες. Ὁ φανατικὸς ὄχλος ἔφυγε ἡσυχῶς κι' εὐχαριστημένους.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ὁ Κίπλιγκ καὶ ὁ κουρέας του

Ὁ διάσημος ἄγγλος συγγραφεὺς Ρυντιὰρ Κίπλιγκ μῆκε κάποτε σ' ἕνα κουρέιον γιὰ νὰ ξυρισθῆ. Ὁ καταστηματάρχης ποῦ τὸν ἀνεγνώρισε τοῦ ἔκαμε ἕνα σωρὸ περιποιήσεις καὶ τοῦ ζήτησε στὸ τέλος, ἀντὶ πληρωμῆς ἕνα αὐτόγραφο.

— Ἔξερστε, τοῦ εἶπε, ἡ ρεκλάμα εἶνε σήμερον τὸ πᾶν, θὰ κρεμάσω τὸ αὐτόγραφο σας στὴν βιτρίνα μου.

— Εὐχαριστῶς, εἶπε ὁ Κίπλιγκ. Καὶ ἔγραψε τὸ ἐξῆς:

«Σὲ τοῦτο ἐδῶ τὸ κατάστημα, δὲν θὰ πιστεῖται ποτέ, ἀν δὲν μοῦ τὸ βεβαίωνε ὁ κουρέας ὅτι μὲ ξύρισαν μὲ ξυράφι.»

Ὁ καταστηματάρχης πῆρε τὸ αὐτόγραφο καὶ τὸ διάβασε γεμάτος χαρὰ.

— Ἀλήθεια, εἶπε στὸν συγγραφέα, δὲν αἰσθανθήκατε τὸ ξυράφι μου;

— Τὸ αἰσθάνθηκα καὶ τὸ παρααισθάνθηκα, μὰ ὄχι σὰν ξυράφι ἀλλὰ σὰ γυαλί! ἀπάντησε ὁ Κίπλιγκ.

Τὸ ἀνάστημα τοῦ Μπαλζάκ

Ὁ Μπαλζάκ ἔκαμε κάποτε πολλοὺς ἐχθροὺς ἐξ αἰτίας μιᾶς δίκης του μὲ τὸν διευθυντὴν ἑνὸς περιοδικοῦ τῶν Παρισίων. Ἀπὸ παντοῦ τοῦ ρίχτηκαν καὶ τὰ φύλλα ἦσαν γεμάτα ἀπὸ γελοιογραφίες τοῦ ἰδιοτινοῦ του βίου.

Ὁ Μπαλζάκ ἦταν χοντρός καὶ κοντός, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον διευκόλυνε πολὺ τὸ ἔργον τῶν γελοιογράφων. Τότε ἕνας φίλος του τοῦ εἶδειξε μιὰ καρικατοῦρα ποῦ σατύριζε τὸ κοντὸ του ἀνάστημα.

— Οἱ μεγάλοι ἄνδρες, ἀπάντησε ὁ Μπαλζάκ, εἶνε σχεδὸν πάντοτε κοντοί. Τὸ κεφάλι πρέπει νὰ εἶνε κοντὰ στὴν καρδιά, γιὰ νὰ ἐργάζεται μαζί της.

Ἡ ἀφηρημάδα τοῦ Μπετόβεν

Ὁ Μπετόβεν ὅταν ἦταν στὴν Βιέννην ἔτρωγε πάντοτε στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο. Φυσικὰ τὰ γκαρσόνια εἴξεραν πολὺ καλά ὅλες τῆς ἰδιοτροπίες του.

Ἐνα βράδυ μῆκε στὸ ἐστιατόριο καὶ ζήτησε τὸν κατάλογο. Ἐξαφνα ὁμως τοῦ ἔρχεται μιὰ ἐμπνευσις, ἀφήνει τὸν κατάλογο καὶ ἀρχίζει νὰ συνθέτει μὲ τὸ μολύβι.

— Ὑστερα ἀπὸ πολὺ ὥρα φωνάζει τὸ γκαρσόνι.

— Τὸ λογαριασμό, τοῦ λέει.

Τὸ γκαρσόνι τὸν κύτταξε μὲ ἐκπληξι.

— Ποῖο λογαριασμὸ; τὸν ρωτᾷει ξαφνιασμένο.

— Τὸ λογαριασμὸ τοῦ φαγητοῦ μου.

— Μὰ δὲν ἐφάγατε ἀκόμη.

Ὁ Μπετόβεν, μέσ' στὴν ἀφηρημάδα του, νόμιζε πῶς εἶχε φάει, τὴν ὥρα ποῦ συνθέτετε.

Ἐνα ἐπεισόδιον τοῦ Λαμαρτίνου

Στὰ 1848, μιὰ ἐπιτροπὴ γυναικῶν τοῦ λαοῦ ἐζήτησε νὰ δῆ τὸ Λαμαρτίνο, στὴ Νομαρχία. Ὅταν παρουσιασθῆκαν στὸν πολιτικὸ καὶ ποιητὴ, μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔλαβε τὸν λόγο:

— Πολίτα, εἶπε, πολλὲς γυναῖκες ἀποφάσισαν νὰ σοῦ στείλουν μιὰ ἐπιτροπὴ γιὰ νὰ σοῦ ἐκφράσουν τὸν θαυμασμὸ ποῦ τοὺς ἔχεις ἐμπνεύσει. Εἴμαστε πενήντα ἐδῶ, καὶ ἐν ὀνόματι ὄλων τῶν ἄλλων, ἔχουμε τὴν ἐντολὴ νὰ σὲ φιλήσωμε.

Οἱ γυναῖκες αὐτὲς δὲν εἶταν ὠραῖες. Ἡ σκέψις ὅτι θὰ τὸν φιλοῦσαν ὄλες αὐτὲς οἱ μεγάιρες, δὲν ἄρρεσε διόλου στὸ Λαμαρτίνο ὁ ὁποῖος τοὺς ἀπάντησε:

— Πολίτιδες, σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ αἰσθημάτά σας. Ἐπιτρέψτε μου ὁμως νὰ σᾶς πῶ πῶς τέτοιες λεβέντισες καὶ πατριώτισσες σὰν κι' ἐσᾶς δὲν εἶνε γυναῖκες ἀλλ' ἄντρες. Καὶ οἱ ἄντρες δὲν ἀλλάζουν φιλήματα· δίνουν μεταξὺ τους τὸ χέρι—καὶ τοὺς ἔτσινε τὸ χέρι.

Κι' ἔτσι, κολακευόντάς τες, ὁ ποιητὴς ἀπέφυγε πενήντα φιλήματα... δυσάρεστα.

Ὁ Μίλτων κ' οἱ γυναῖκες

Ὁ Μίλτων ὅταν εἶχε τυφλωθεῖ, παντρεύθηκε γιὰ τρίτη φορὰ. Ἡ γυναίκα του εἶταν ὠραιότητα, ἀλλὰ πολὺ γρινιαρά.

Μιὰ μέρα, ὁ λόρδος Βούκιγχαμ τοῦ εἶπε, γιὰ νὰ τὸν κολακεύσῃ, πῶς ἡ γυναίκα του εἶταν ὡστὸς τριαντάφυλλο.

— Δὲν μπορῶ, ἀπάντησε μελαγχολικὰ ὁ ποιητὴς, νὰ τὸ δῶ αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο, τὸ νιώθω ὁμως ἀπ' τὰ γκάθια του...